

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kvædinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvædinger eller Smaakvad", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 384. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm11094/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Endnu engang den Guders Gud i Naade
 Dig standset har paa Dødens brede Bei,
 Saa løser Døde mig din Trængsels Gaade,
 Og Sandheds Ord det svigter, lyver ei;
 D, slamp dog ei mod Brædden som en Daare,
 D, knur dog ei, men knæl med Angers Taare
 For Ham, som tugter hvem Han haver kjær!

Og nu, far vel! Guds høie Fred bevare
 Din Konning bød, din gamle Kongeslæggt!
 Ja trindt dig leire sig Hans Engleskare,
 Og tryk du høie i Hans Varetægt!
 Det skeer, naar kun du giver Ham Hans Vre,
 Da vil igjen din faste Borg Han være,
 Og du skal vorde Hans Jerusalem.

Da skal din Skov, o Danmark! oplydes
 Af Psalmevang, som Herrens Kirketof,
 Da skal dit Fjeld, o Norrige, forgyldes
 Til Kirkepille under Høieløst,
 Lad snøse Hedninge og Drotter true!
 Naar Gud er med os, vi for Kjød ei grue,
 Og ingen Karl skal rokke Fredriks Steen.

Til Brev Danneshjold.

(ved min lifte Verdens Krønike.)

I Hiresfallet laae en valker D,
 Dens grønne Krands var tatte Bøgeskove,
 Og paa den vuggede saamangen So
 Mod Bøgelund sin lille, blanke Bove;
 Derfor den D imellem Sund og Belt
 Af blanke Søer og af grønne Telt,
 Gik Solunds Navn udi de gamle Dage.

End ligger Den ubi Hiresfalt,
 Men ei i So saa sogte triller Boven,
 I Tidens Løb er Solund Søland kaldt:
 Hvor Kunde fod, gaa Bønder efter Ploven,
 Saa eenlig løfter mellem Belt og Sund
 Sig hist og her en venlig Bøgelund;
 Ved Siden af en høigende Hjørminde.

B b

Hvor Bakkeraden mellem Kalk og Sand
 Sig, hoi paa Dansk men og beffeden, reiser,
 Ved Bakkefod, paa blanke Søers Rand
 En gammel Borg imellem Høge kneiser,
 Men over den og over Bøgen med,
 Paa Brinken modig, ester Nordmands Sæd,
 Den ranke Fyr sit grønne Spyd fremholder.

Den Borg er reist af ham, som lege bad
 Den vedre Karpe i de blanke Damme,
 Og han, som plantede i lige Råd
 De ranke Fyrre, det var og den Samme;
 Om Sommeraftner, baade fjern og nær
 Hans Navn udraades ubi Sjælens Kjer,
 Og villig flammer Barnetungen ester.

I Danmarks Saga mon og Navnet staa,
 Da kun med den det ganger vel ad Glemme:
 Hos Daniels det staaar ved Svarteraa,
 Thi Eiermanden, kjædet han sad der hjemme,
 Fra Danehæren holt det værste Sværd:
 Og han holt Huus, saa det er Hærs værd,
 Sit Navn til Trods, thi han heed Peder Dre.

Alt paa den Borg, han reiste op med Dagt,
 Er, dog i Braa, hans Eignelse at stue,
 Den Rentemeester lider ingen Dragt,
 Han flygted ned fra Salen i en Stue,
 Dog ogsaa der han blev af ham forfulgt,
 Der under sit det store Navn hor dulgt,
 Som skrives burde paa hans egen Pande.

En Greve nu mon du paa Gistselskab,
 Der ei var råd for Peders Navn at være,
 Den D, hvor Hjalmar og hvor Griffensleb,
 For Letter segned, mon hans Ddel være;
 Han og er Levning fra en bedre Tid,
 Hans Hu staa fast til gjæve Fædres Tid,
 Med Død og Daad han vil dem ihukomme.

En Sjælensfar jeg er, med Tugt at sige,
 Og Krøniken mit Hjerte ligger nær,
 I Kløgt og Skjalbskab vil jeg Mange vige,
 Men ei i Gud og Nord at have Fjær,
 Hvor kan min Bog et bedre Sted du finde,
 End i den Borg, hvor ude og hvor inde,
 Der tales høit om den forgangne Tid!

Den Jarl har end et saadant favert Navn,
 Hvormed ei nogen Grevelægt kan bramme:
 Det gyldent stod paa mangen Drolagskavn,
 Dg hvor der stod, der stod det ei til Stamme;
 Naar Aalen synker til den vaade Bund,
 Dg naar den løfter sig fra tørre Grund,
 Da priser Doggen, som et Bærk, sin Mester.

Naar Christne see hvor Krøniken mon love
 En Gjøe, Fris og Holger Rosenkrands,
 Hvor tæt de stod i Borge og til Hove,
 De danske Riddere med Landens Sands;
 Dg spørge da: var i de onde Dage
 Ei nogen Christen Ridder end tilbage?
 Da svarer Saga: Fredrik Danneffjold.

Min Bog og jeg, du Greve giæv og bold!
 Bist helligt et dygtigt Skjold behøve,
 Dg dygtigt er dit gode Danneffjold,
 Men her nok ei det vilde skaa sin Prøve;
 Thi synligt er kun Bids af Markets Hær,
 For mange og for hvass er dens Sværd:
 For gloende og giftige dens Pile.

Mon, som en Bærker, uden Hjelm og Skjold,
 Dumdriftig jeg da vil de Starke møde?
 Nei, Sværde bøver jeg med Kroens Skjold,
 Dg Pile sluffes, ihvor rødt de gløde;
 Om Lænderne jeg havet Sandheds Gjord,
 Jeg og har Sværd, ja Landens Sværd: Guds Ord,
 Dg i den Kunstning tør jeg Satau møde.

Forsmaa vi da Dit gode Danneffjold,
 Som værgende sig over Fylket runder!
 Mod Upligt og mod alskens Dvervoold
 Jeg vaabenløs, men frng jo skaar derunder?
 Vil Det i Bogen, som er Skjolbet værd,
 Du tjelde over ubi Herrefærd,
 Da forud Tak! og Herren Dig velsigne!

Ja, bede skal jeg, som jeg beder her:
 At Han sit Skjold vil over Dig og hvælve,
 Naar Edens Kerub løfter stræng sit Sværd,
 Dg Du, som hver en Adams Son, maa skjælve!
 Da vinder du til Herrens Abildgaard,
 Hvor Rivets Træ i Blomster evig skaar;
 O! gid vi mødes i det lune Skjyge!.

